

 Diputació Tarragona **REGISTRE ENTRADA**
Núm: 1-2021-013082-1
Data 13/04/2021 11:41:01
UR: 8004330008_03 - UR Registre
General NSS
LO Destí: 8004330008_6013 - Diputació de
Tarragona - Serveis Jurídics

**Tribunal Superior de Justicia de Catalunya
Sala Contenciosa Administrativa
Secció Segona**

Recurs d'apel·lació contra sentències núm. 438/2019

**Part apel·lant: MARIA BELEN MADRID TOSINA
Part apel·lada: AJUNTAMENT DE CAMARLES**

NOTIFICACIÓ SENTÈNCIA NÚM. 1521/2021 - (Secció: 315/2021) DE 31/03/2021

Barcelona,

Notifico al **LLETRAT DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA**, representant de AJUNTAMENT DE CAMARLES, la resolució anterior, de la qual li lliuro una còpia literal on s'expressa l'assumpte. Així mateix, li assabento que per interposar el recurs esmentat han de consignar el dipòsit de 50 euros en el "*Compte de Dipòsits i Consignacions*" d'aquesta Secció núm. 0663 0000 00 0438 19, concepte *recursos 24-Contenciós-Cassació*. En queda asabentat i signa amb mi. En dono fe.

1 / 8

ES COPIA

Tribunal Superior de Justicia de Catalunya
Sala Contenciosa Administrativa
Secció Segona

Recurs d'apel·lació contra sentències núm. 438/2019

Parts: MARIA BELEN MADRID TOSINA
AJUNTAMENT DE CAMARLES

	Diputació Tarragona	REGISTRE ENTRADA
Núm:	1-2021-013082-1	
Data	13/04/2021 11:41:01	
UR:	8004330008_03 - UR Registre General NSS	
UO Destí:	8004330008_6013 - Diputació de Tarragona - Serveis Jurídics	

SENTÈNCIA Núm. 1521/2021 - (Secció: 315/2021)

Magistrats/ades:

Il·lm. Sra. Montserrat Figuera Lluch

Il·lm. Sra. Virginia de Francisco Ramos

Il·lma. Sra. Rocio Colorado Soriano

Barcelona, 31/03/2021

La Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justicia de Catalunya (Secció Segona), constituïda per a la resolució d'aquest recurs, ha dictat la següent sentència en el rotlle d'apel·lació núm. 438/2019, interposat per MARIA BELEN MADRID TOSINA, representada pel procurador IVO RANERA CAHIS i assistida de lletrat, contra l'AJUNTAMENT DE CAMARLES, representat i defensat pel LLETRAT DE LA DIPUTACIÓ DE TARRAGONA.

N'ha estat ponent l'il·lma. magistrada Sra. Montserrat Figuera Lluch, qui expressa l'opinió de la Sala.

ANTECEDENTS DE FET

Primer.- El Jutjat Contenciós Administratiu 1 Tarragona va dictar, en el Procediment Ordinari núm. 57/2016, la Sentència núm. 110/2019, de data 3 de juny de 2019, la decisió literal de la qual és la següent: "Que debo desestimar y DESESTIMO el presente recurso contencioso-administrativo. Se condena en costas a la parte acotra, con el límite de 200 euros por todos los conceptos."

Segon.- Contra la resolució esmentada es va interposar recurs d'apel·lació, el qual fou admès pel Jutjat d'Instància, qui va remetre les actuacions a aquest tribunal. Les parts foren citades. L'apel·lant és MARIA BELEN MADRID TOSINA i l'apel·lada és l'AJUNTAMENT DE CAMARLES.

Tercer.- Desenvolupada l'apel·lació, s'assenyalà dia i hora per a la votació i la decisió: 17-3-2021.

Quart.- En la substanciació d'aquest procediment s'han observat i acomplert les prescripcions legals.

FONAMENTS DE DRET

Primer. – La representació processal de la senyora Betlem Madrid Tosina interposa recurs d'apel·lació contra la Sentència número 110/2019, de 3 de juny, dictada pel Jutjat del Contenciós Administratiu número 1 de Tarragona que desestima el recurs contenciós administratiu interposat contra les Resolucions de 15 de juliol de 2015 i de 13 d'abril de 2016 de la Junta de Govern Local de l'Ajuntament de Camarles que desestimen la sol·licitud de llicència d'ús turístic rural i per exercitar la masoveria, en relació a l'immoble de la seva propietat situat al polígon 1 parcel·la 23 de l'esmentada localitat.

Segon. – Al·lega l'apel·lant que la sentència impugnada no pren en consideració les peticions que va efectuar en els seus escrits de demanda. En efecte va presentar una primera demanda en la qual pretenia la nul·litat de la resolució dictada per l'Ajuntament de Camarles pel que fa a la denegació de la llicència d'activitat per exercir un ús turístic de l'habitatge de la seva propietat. En una ulterior demanda va impugnar la resolució de l' Ajuntament que denegava la llicència d'activitat interessada per poder exercitar la masoveria en un immoble de la seva propietat. Argumenta que es tractava de dues peticions amb diferents motius, per la qual cosa afirma es va oposar a l'acumulació dels procediments acordada. Afirma que cal distingir la denegació de la llicència d'activitat per a ús turístic, de la llicència corresponent a l'exercici de la masoveria. Cita la legislació que considera aplicable al cas i assenyalava que, atès que ni la legislació urbanística vigent en el moment de la petició de la llicència d'activitat – el 9 de setembre de 2014-- ni el POUM de Camarles, impedièren l'ús com a habitatge de l'immoble de la seva propietat, complia amb l'exigència prevista en l'article 68.6 de Decret 159/2012, de 20 de novembre dels establiments d'allotjament turístic i d'habitatges d'ús turístic. Afirma que l'article 108 del TRLUC preveu autoritzar el canvi d'usos i d'edificacions que es trobin en situació de fora d'ordenació, d'acord amb el que preveu l'article 53, en relació amb el 61 del RUC.

Pel que fa a la seva sol·licitud d'alta com a establiment de turisme rural en la modalitat de masoveria, considera que complia amb tots i cadascun dels requisits exigits pel Decret 159/2012, de 20 de novembre, en concret amb el que disposa el seu l'article 68.6 i que per això el Departament d'Empresa i Coneixement de la Generalitat de Catalunya li va atorgar el permís corresponent. L'Ajuntament va entendre que l'habitatge no podia tenir l'ús interessat atès que s'havia implantat de forma il·legal. Manifesta que no hi ha constància que es construís sense permisos, de forma il·legal. Afirma que no hi ha cap impediment legal perquè pugui desenvolupar l'ús pretès a l'habitatge de la seva propietat, situat en sòl no urbanitzable. Sol·licita que es dicti sentència que revoqui la del Jutjat a quo i que s'estimi la demanda.

La lletrada de la Diputació de Tarragona actuant en representació i defensa de l'Ajuntament de Camarles s'oposa a les pretensions de l'apel·lant. Considera que el pronunciament que conté la sentència recorreguda s'ajusta a dret. Pel que fa a la sol·licitud de la recurrent que es deixin sense efecte les resolucions del Jutjat relatives a l'acumulació dels procediments, manifesta que aquestes Interlocutòries també s'ajusten a dret, perquè eviten pronunciaments contradictoris.

Es remet als fets acreditats en la primera instància i a la contradicció d'afirmacions realitzades per la part actora en el recurs d'apel·lació. Posa de manifest que l'Ajuntament va autoritzar a l'antic propietari la construcció d'un magatzem però que aquest sense empara legal, va acabar construint un habitatge de 80 m². Que posteriorment aquest habitatge, construït en sòl no urbanitzable, va ser adquirit per la senyora Madrid mitjançant escriptura pública de 10 març de 2011 i que l'any 2012, la Gerència Territorial del Cadastre, va practicar una modificació cadastral segons la qual la superfície ocupada per la construcció va passar a ser de 155 metres quadrats. Que el resultat de l'edificació així com el seu destí, no tenen res a veure amb una explotació agrària. Que la construcció de l'habitatge va ser il·legal i per això té la consideració de fora d'ordenació. A l'últim, fa referència a la normativa aplicable que afirma no fa possible l'ús turístic en un habitatge fora d'ordenació i situat en sòl no urbanitzable. Sol·licita la desestimació del recurs i la confirmació de la sentència d'instància.

Tercer.- L'expedient administratiu acredita que l'Ajuntament de Camarles va autoritzar a l'antic propietari de la parcel·la 23 del polígon 1 la construcció d'un magatzem i que aquest sense empara legal va construir un habitatge de 80 m². Aquest habitatge, construït en sòl no urbanitzable, va ser transmès a la senyora Madrid mitjançant Escripura Pública de 10 de març de 2011 i a l'any 2012, la Gerència Territorial de Cadastre, practicà una modificació cadastral, segons la qual, la superfície ocupada per la construcció, passà a ser de 155 m². Actualment resulta difícil reconèixer l'existència d'una explotació agrària a lloc de referència. No consta que la propietària hagués obtingut llicència d'obres per construir o rehabilitar la finca. Per això, és ajustat a dret que la sentència d'instància fixi com a fets provats, que l'edifici es troba en estat de fora d'ordenació; que el terreny és sòl no urbanitzable de protecció agrícola i que segons es desprèn d'altres documents, la part actora va obtenir permís del Departament competent de la Generalitat de Catalunya .

Pel que fa a la valoració de les proves que consten a les actuacions, és norma general que aquesta es deixa al prudent criteri del Jutgador/ora d'instància, que s'ha d'ajustar en aquesta tasca a les més elementals directrius de la lògica humana i sense que la part apel·lant pugui pretendre substituir el seu criteri per aquell a què ha arribat el jutge/sa *a quo*, a no ser que aconseguixi acreditar que s'ha produït un error patent o arbitrarietat en la valoració de les proves. Tot i que el recurs d'apel·lació permeti en aquests supòsits discutir la valoració de la prova, cal exercitar amb prudència la facultat revisora de la Sala, valorant la pràctica d'aquelles proves que s'hagin practicat defectuosament,- infringint la regulació específica

prevista - així com la d'aquelles diligències de prova la valoració de les quals sigui totalment errònia, és a dir, que es reveli sense esforç com equivocada. Aquestes circumstàncies no concorren en aquest cas i de l'anàlisi de les actuacions es conclou que la valoració de la prova s'ajusta a dret, atès que la valoració de la prova s'ha fet de manera raonada i raonable.

Quart. - Pel que fa a l'al·legació de l'apel·lant relativa a la improcedència de l'acumulació del procediment 319/2016 del Jutjat del Contenciós Administratiu número 2 de Tarragona al 57/2016 del Jutjat del Contenciós Administratiu número 1 de Tarragona, acordada per les interlocutòries de 25 de gener i de 28 d'abril de 2017, no pot prosperar. En efecte, en ambdós supòsits (habitatge d'ús turístic o en la modalitat d'establiment turístic, masoveria) l'actor el que pretén és obtenir un permís o llicència per exercir una activitat de turisme rural. La raó jurídica és la mateixa; si des del punt de vista urbanístic es pot permetre dur a terme qualsevol de les dues activitats turístiques sol·licitades. I això amb independència de la llicència que hagi pogut atorgar el Departament corresponent de la Generalitat de Catalunya. L'acumulació ordenada per les interlocutòries de referència, és doncs, conforme a dret, atès que pretén evitar resolucions judicials contradictòries o incompatibles.

El Decret 159/2012, de 21 de novembre, dels establiments d'allotjament turístic i d'habitatges d'ús turístic, disposa a l'article 68.6 que el destí de l'habitatge a l'ús turístic, no és possible si està prohibit per l'ordenació d'usos del sector on es trobi, o està prohibida pels estatuts de la comunitat, degudament inscrits en el Registre de la propietat, en edifici sotmesos al règim de propietat horitzontal. La normativa que regula els usos turístics es remet al que disposa el planejament urbanístic per determinar si és possible aquest ús, tot i que s'adeqüi al que disposa el Decret 159/2012. En aquest cas, aquesta remissió al planejament urbanístic, remet a una competència municipal.

El Decret Legislatiu 1/2010, en vigor al setembre de 2014, afecta les construccions o instal·lacions preexistents i als seus usos i no permet utilitzacions que transformin la seva naturalesa. Aquesta regulació, pel que fa a les edificacions fora d'ordenació, prohibeix inclús l'ús residencial, com a ús provisional i únicament permet que es duguin a terme aquelles activitats que no comportin ni augment de valor, ni la consolidació de situacions anòmales des del punt de vista urbanístic, com les edificacions fora d'ordenació. Així, destinar un habitatge i demás edificacions existents situades en un sòl no urbanitzable -- i apartades totalment de qualsevol explotació agrícola ramadera-- a una activitat turística, no s'até a la finalitat rústica d'aquest tipus de sòl i suposa una clara transformació i afectació del seu destí

natural (Articles 41.1; 47.6.9; 108 de l'esmentat DL, i articles 53 i 61 del Reglament d'urbanisme). L'art. 47 del D Decret Legislatiu 1/2010, a l'apartat 6, lletra f) diu més concretament que: " En sòl no urbanitzable, ultra les actuacions d'interès públic a què es refereix l'apartat 4, només es poden admetre com a noves construccions , respectant sempre les incompatibilitats i les determinacions de la normativa urbanística i sectorial aplicable: f) Les construccions auxiliars destinades a l'activitat de turisme rural.

Així mateix, el POUM de Camarles també empara que es denegui l' activitat d'ús turístic, en relació a un habitatge qualificat de fora d'ordenació. Cal assenyalar que en aquest cas, el desenvolupament de l'activitat turística, en qualsevol de les seves manifestacions, suposa un notable canvi en l'ús que prèviament es desenvolupava i que no té vinculació respecte a les activitats agràries forestals o ramaderes i per tant resta prohibit (articles 72; 154.3; 155).

En relació a un habitatge, situat en règim de fora d'ordenació, en terreny no urbanitzable, no és possible establir doncs, un ús turístic, perquè, com bé diu la sentència apel·lada, l'ús principal turístic és propi dels edificis implementats en el seu cas, en no admetre's com a construccions noves, més que les auxiliars, i en segon lloc, perquè l'estat de fora d'ordenació limita taxativament els canvis d'ús i no permet usos provisionals per a edificis fora d'ordenació, en el cas de construccions en sòl no urbanitzable.

A l'últim, assenyalar, que en tot cas, el fet que altres ajuntaments hagin pogut autoritzar l'ús turístic en sòl no urbanitzable, en res afecta la qüestió objecte de recurs, atès que l'actuació de l'Ajuntament de Camarles s'ha ajustat a dret i que el principi d'igualtat només es predica en la legalitat.

Cinquè.- Per tot l'exposat és procedent desestimar aquest recurs d'apel·lació. De conformitat amb el que disposa l'article 139 de la LJCA és procedent imposar el pagament de les costes processals causades en aquesta instància a l'apel·lant, si bé limitant la seva quantia a un màxim de 1.000 €.

Vistos els preceptes legals esmentats i d'altres de general i pertinent aplicació,

DECIDIM

Primer.- Desestimar aquest recurs.

Segon.- Imposar el pagament de les costes processals causades en aquesta instància a l'apel·lant, si bé limitant la seva quantia a un màxim de 1.000 €.

Notifiqui's a les parts la present Sentència, que no és ferma. Contra la mateixa es pot deduir, si s'escau, recurs de cassació a través d'aquesta Sala, de conformitat amb allò que disposa la Secció 3^a, Capítol III, Títol IV de la Llei 29/1998, de 13 de juliol, reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa (LJCA). El recurs haurà de preparar-se en el termini que preveu l'art. 89.1 LJCA.

Ahora, s'adverteix que al BOE núm. 162, de 6 de juliol de 2016, apareix publicat l'Acord de 20 d'abril de 2016, de la Sala de Govern del Tribunal Suprem, sobre l'extensió màxima i altres condicions extrínseques dels escrits processals referits al recurs de cassació.

D'acord amb el que disposa el Reglament (EU) 2016/679 del Parlament Europeu i del Consell de 27 d'abril de 2016 relatiu a la protecció de les persones físiques pel que fa al tractament de dades personals i a la lliure circulació d'aquestes dades, en la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, a la qual remet l'art. 236 bis de la Llei Orgànica 6/1985, d'1 de juliol, del Poder Judicial, i en el reial Decret 1720/2007 pel qual s'aprova el Reglament de desenvolupament de la LOPD, faig saber a les parts que les seves dades personals han estat incorporades al fitxer d'assumptes d'aquesta Oficina judicial, on es conservaran amb caràcter confidencial i únicament per al compliment de la tasca que té encomanada i sota la salvaguarda i la responsabilitat de la mateixa i on seran tractades amb la màxima diligència.

D'aquesta sentència, uniu-ne una certificació al procediment. Així ho pronunciem, ho manem i ho signem.

PUBLICACIÓ. La Sentència anterior ha estat llegida en Sala i en audiència pública pel ponent l'il·lm. magistrada Sra. Montserrat Figuera Lluch. Com Advocada de l'Administració de Justícia ho certifico.

